

missziói magazin

az evangélikus missziói központ kéthavonta
megjelenő folyóiratának internet változata

2001 / 1

[Contents](#)
[Imádkozzunk](#)
[Impresszum](#)
[Éveleji](#)
[vagyonbevallás](#)
[193 Ft](#)

MM-MEDITÁCIÓ:
[A Világ Világossága](#)

TANULJUK A
MISSZIÓT:
[A gyülekezetépítés](#)
[mai modelljei](#)

KÖNYVAJÁNLÓ:
[„Isten magához](#)
[hívja népét, hogy](#)
[azután kiküldje...”](#)

MÉDIAVILÁG:
[Egyház és média:](#)
[egy különös frigy?](#)
[Egy mozaikszó:](#)
[KALME](#)
[Magyarországi](#)
[tapasztalatok](#)
[Missziói szempontok](#)

[Nyitott kérdések](#)

DUNA TELEVÍZIÓ:
[Megújuló egyházi](#)
[műsorok](#)

KÜLMISSZIÓ:
[Misszió](#)
[nyelvrokonaink](#)
[között](#)

MISSZIÓS HÍREK A
NAGYVILÁGBÓL:
[Kárpátalja](#)
[Kongó](#)
[Görögország](#)
[Kazahsztán](#)
[Indonézia](#)
[Pápua Új-Guinea](#)

MM-KÖRKÉP:
[Bemutatjuk erdélyi](#)

Éveleji vagyonbevallás

Mire ezek a sorok az MM-Olvások kezébe kerülnek, már mögöttünk lesz az új év első hónapja. De remélem, hogy nem lesz még mögöttünk az év igéje. Ezt az ígét ugyanis nem ugródeszkaként kaptuk, melytől elrugaszkodva egyre távolabb kerülünk, hanem sokkal inkább egész évre szóló útmutatóként, útravalóként. Talán az általunk küldött falinaptár is segíthet abban, hogy nap mint nap, a szó szoros értelmében, előttünk legyen az a fantasztikus kínálat, életprogram, melyet Pál apostol meghirdet: „Krisztusban van a bölcsesség és az ismeret minden kincse elrejtve.” Gondolom, nem meglepő, ha ezen a helyen ennek az ígének első sorban a missziói üzenetére koncentrálunk.

Az elrejtett kincsek híre mindig is mozgósította az embert. Aranyásók, kincskeresők szinte nem ismernek lehetetlent, legyőzhetetlen akadályt. A remélt kincs, az áhított gazdagság eléréséért minden áldozatra készek. Többnyire az eszközökben sem szoktak válogatni, hiszen a cél, látszólag, minden eszközt szentesít? Ki meri később firtatni, hogy ki miből, hogyan lett milliomos? Vagy mégis? Az utóbbi idők politikai botránykrónikájában gyakran feszegetik a kínos kérdést: mi miből épült? Mi van a titkos vagyonynyilatkozatokban?

Másrészt a különböző tévévetélkedők jóvoltából, néhány szerencsés ember, az ország legszélesebb nyilvánossága előtt, szinte percek alatt lesz milliomossá. Ilyen egyszerű gazdaggá válni – ültetik el a hamis reményt ezek a látszólag ártatlan és jótékony játékok... Hogy erre kinek a zsebéből veszik a milliákat? Ki tudja? De hagyjuk a médiavilág talmi csillogását, söpörjünk inkább a saját portánk előtt.

Vajon mi szerepel a mi év eleji vagyonynyilatkozatunkban? Hogyan indulunk az új évszázadba, évezredbe? Elhisszük a beetető szöveget, mely szerint "ön is lehet milliomos"? Vagy lehet, hogy máris gazdagok vagyunk, csak még nem fedeztük föl? Igaz ránk is a páli vallomás: „...mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden...”?

Évi ígénk nem kevesebbet ígér, mint hogy a kincs Krisztusban van elrejtve, aki viszont elküldetett, megjelent ebben a világban minden ember üdvösségére. A karácsonnyal, illetve vízkereszttel elindult missziói program ennek a Krisztusban megtalált kincsnek a továbbadása, szétszórása, ha úgy tetszik szétszórása a világban. Az egykori napkeleti bölcséről azt olvassuk, hogy evilági kincsekkel érkeztek Betlehembe, aranyat, tömjént, mirhát helyeztek a jászolbölcső elé. Lehet szimbolikus értelmet adni ezeknek az ajándékoknak, de lényegében egyfajta földi, materiális gazdagságnak is a kifejezői voltak. Később viszont már azt olvassuk, hogy „más úton tértek vissza hazájukba”... Más úton, másfajta bölcsességgel és ismerettel – most már nem a csillagos égen tájékozódtak, hanem Isten szava vezette őket. Más úton, másfajta gazdagsággal az arany csillogása helyett a igazi világosság fényének gazdagságát vitték haza.

Mitől más ez az út, ez a bölcsesség, ez az ismeret, ez a gazdagság? Attól, hogy elékerül egy szó, ami, pontosabban: Aki, nagy kezdőbetűvel írandó: az Élet útja, bölcsessége, ismerete, gazdagsága.

Mi, „napnyugati bölcsék” is erre a más életútra, életbölcsességre, életismeretre, életgazdagságra kapunk újra meghívást a harmadik évezred első esztendejének évi igéjében. Ezt szeretnénk minél többekkel megosztani. Ezt a kincset szeretnénk a nekünk adatott eszközökkel: az élő és nyomtatott szó, kazetták és rádióhullámok segítségével szétszórni világunkban. Ehhez a közös küldetésünkhöz kérjük Olvasóink további hűséges, imádkozó segítségét, hogy általunk is valósuljon az apostoli program: „...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.”

Gáncs Péter

[tudósítónkat: Orbán Attilát Erdélyi mozaik Kórházmisszió Kolozsváron Evangélizáció Simonyifalván Óvoda Nagyváradon](#)

MM-INTERJÚ:

[Ablak a Boldogságadóra](#)

BÖRTÖNMISSZIÓ:

[Gyülekezet a rács mögött](#)
[Levelesláda](#)

VEKKER:

[A napfényről meg a narancsléről](#)
[Egy kegyes kétbalkezes naplója](#)

NAPRAFORGÓ:

[MIKOR AZTÁN VÉGRE HAZAÉR](#)
[Húsvétig nincs megállás!](#)
[A MISSZIÓ EXPO](#)
[Missziói pályázat](#)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

193 Ft

Ebben az esztendőben ennyit kell fizetnünk a nyomdának egy példány Missziói Magazinért. Drága? Minden relatív: olcsóbb, mint egy doboz cigaretta vagy két BKV vonaljegy...

Egy újság értékét nem az ára tükrözi, hanem a tartalma, mondanivalója. A hatodik évfolyamába lépő MM munkatársai szeretnék 2001-ben is tartalmában drága és gazdag lapot kézbe adni. Ennek érdekében új rovatokat indítunk: ezentúl rendszeresen tájékoztatunk majd határon túli magyar testvéreink gondjairól és örömeiről is. Erre egyrészt nekünk, az óhazában élőknek van szükségünk, másrészt reméljük, hogy ilyen módon az MM a határon túl is egyre többekhez juthat majd el úgy, hogy nemcsak nekik, de róluk is szól majd. Így is betöltve a lap igazán missziói, azaz határokon átlépő és egymással összekötő szolgálatát. Új rovat a Világmissziói körkép, mely segíthet globálisan tájékozódva megtalálni saját helyünket és küldetésünket. A reménység szerint tovább színesedő tartalmat igyekszünk egy kicsit vonzóbb formába öltöztetni. Ezentúl minden oldal színesben és egységes papírminőségben jelenik meg. Várjuk Olvasóink észrevételeit az MM tartalmi és formai változásaival kapcsolatban is.

Félreértések elkerülése végett: a 193 Ft nem vételár, csupán tájékoztató adat. A lapnak változatlanul nincsen fogyasztói ára, előfizetési díja. Hogy ez meddig tartható? Amíg lesznek Olvasók, akiknek elég drága a misszió ügye ahhoz, hogy adományaikkal lehetővé teszik az MM megjelenését? Nekik is köszönjük, hogy az MM megélhette a hatéves, kisiskolást kort!

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-MEDITÁCIÓ - A Világ Világossága

A tizenkilencedik századi angol vallásos festészet legjelentősebb alkotása Holman Hunt A Világ Világossága című festménye (1853). A festő a János 8,12-ből vett címhez a kép alá értelmezésképpen írta Jelenések 3.20-at: "Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem."

A képet az igék ismeretében szemlélve kérdezhetjük: miért az ajtó előtt áll Jézus, lámpással a kezében? Miért nem lép be? Az evangéliumok szerint Jézusnak nem volt szokása „ajtóstul rontani a házba”. Máté asztalát nem borította fel, a fügefán kapaszkodó Zákeushoz „bejelentkezett”, a gazdag ifjút szép nyugodtan kérte vagyonának eladására - azoknak, akik keresték, azt mondta: „aki énhozzám jön, az én nem küldöm el magamtól...” (Jn 6,37). Az ókorban nem volt csengő vagy kaputelefon. Kétféleképpen lehetett bebocsátást kérni: kopogtatással és kiáltással. Jel 3,20 mindkettőt említi, ezzel is utalva az idő sürgetésére: Jézus már egészen közel van. A Jelenések könyvében szereplő hét levél közül ez, a laodiceiaknak szóló az utolsó. Mindegyik levél refrénje: „Akinnek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek”, hiszen „az én juhaim hallgatnak hangomra” (Jn 10).

Bár Jézus - az ige tanúsága szerint - a kulcsok birtokában van (Jel 1,18; 3,7), a nyitást mégis átengedi a házigazdának. Mindenkinek felkínálja a lehetőséget, hogy házába és szívébe fogadja Őt, a Világ Világosságát. Aki pedig ajtót nyit, ahhoz bemegy, vele étkezik. Bár itt a vacsorázás már értelmezett fordítás, hiszen általánosságban étkezésről van szó, Jel 19,9, a Bárány menyegzőjének étkezése (vacsorája) alapján az úrvacsorára gondolhatunk. Valahogy úgy, mint Emmausban - ott a kérélt és marasztalt, itt a sürgős bebocsátást kérő - vendég lesz a házigazda.

Egy órával napfelkelte előtt vagyunk, ami a Megváltó jöttét jelzi Róma 13,12 alapján: "Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett". A téli világ az ember kegyelemre szorultságát és a megváltás ígéretét érzékelteti. A képen a Megváltó - arcán csöndes aggodalom - egy egyszerű, magányos ház ajtaján kopog. Az ajtóra vadvirágok száraz indái tapadnak. Már régen nem nyitotta ki senki. Kívülről nem is lehet, hiszen az ajtón nincs kilincs. A földön heverő almák a bűnbeesésre emlékeztetnek. A Krisztus királyi palástjának négyszögletes csatján a tizenkét kő Izrael törzseire utal, amelyet a kereszt alakú csaton öt kő, Krisztus öt sebe kapcsol a pogányoknak a földkerekséget jelképező csatjához. A hétszög alapú lámpás a Jelenésekben említett hét gyülekezetet idézi. A zörgető Úr alakja nem az ajtó felé

fordul. Úgy tűnik, hogy távozni készül - ez a kopogtatás az utolsó...

Az ún. preraffaelita iskola (a Raffaello Santi előtti "ártatlan" festészetet példaképének tartó, korhűsége törekedő, ragyogó színeket produkáló freskótechnikát alkalmazó angol festők csoportja) stílusában, kínos precizitással készült kép még az alkotás folyamán megjárta a Szentföldet: Hunt Betlehem határában festette meg a hajnali háttérét.

A kép ívelt formájából arra következtethetünk, hogy alkotója eredetileg egy szárnyas oltár középső elemének szánta. Az oxfordi Keble College-ban külön a festmény számára épített oldalkápolnában helyezték el. A Világ Világosságát tarják az egyetlen olyan angol festménynek, amelynek két eredetije van: huszonöt évvel később kezdett Hunt a másolat elkészítésébe. Ekkor már erősen romlott a látása, ezért a képet négyszer akkora méretben kezdte festeni egy volt tanítványa segítségével. Azzal a feltétellel adta el ezt a művét, hogy tulajdonosa - hitébresztő céllal - vándorkiállításra bocsátja. A kép több ezer mérföldes utat tett meg. A feljegyzések szerint egyedül Ausztráliában és Új-Zélandon a lakosság több, mint négyötöde zarándokolt el, hogy lássa. A festmény végül is 1908-ban került jelenlegi helyére, a londoni Szent Pál székesegyház főhajójának déli oldalára. Keretbe foglalt prédikációnak is nevezik, amely sokakat indított hitre.

**By permission of the Warden and Fellows of Keble College, Oxford
Az oxfordi Keble College engedélyével**

Szentpétery Mariann - Szentpétery Péter

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

TANULJUK A MISSZIÓT - A gyülekezetépítés mai modelljei részletek Koczor György pápai lelkész LMK-dolgozatából

Egy teológiai professzor egyszer végig kérdezte a diákjait, hogy miért kell a missziói parancsot betartani. A sok okos válasz után ezt mondta: „Ez mind szép, uraim, de a legfontosabbat kihagyták - azért, mert az életet adó Úr ezt parancsolta.” A missziói parancs betartása ugyanis nem a célja keresztyénségünknek, Krisztus-követésünknek, hanem kötelessége. S nem csak a mi feladatunk, lelkészeknek, hanem mindenkinek, aki Urának vallja Jézus Krisztust.

A gyülekezetépítés tehát nem a missziói parancs betartása és elfogadtatása, hanem annál jóval több: közösséget építeni, közösséget teremteni a feltámadott és élő Úrral, és minél többeket elsegíteni oda. És ez az amit mi saját erőnkől, emberi „eget ostromló akarattunkkal” sem tudunk létrehozni.

A gyülekezet építése tehát nem a mi feladatunk, hanem a Szentléleké, mi csak eszközei lehetünk. Ez azt is jelenti, hogy nekünk az Ő utasításait kell követnünk. Pont ezért nem lehet még általános sémákat sem megadni, ezért nem lehet „konzerv-igehirdetésekkkel” szószékre menni, ezért nem lehet általános lelkipásztori kérdéseket előre megírni. Imádkozz, és utána menj, ahova Ő küld!

Dr. Szabó Lajos A tanítás szolgálata a gyülekezetépítés tükrében című doktori értekezésében ezt írja: "Amikor gyülekezetépítésre gondolunk, egy belső meghatározottság szólal meg bennünk, hogy építés ott van, ahol a Szentlélek munkálkodik és a hit atmoszférája érezhető. Ahol az elmozdulás jelei mutatkoznak. Építés nem egyszerűen a létszám, az alkalmak számának emelkedése kapcsán jelentkezik, hanem abban a mozgásban, ahol Isten és ember kapcsolata válik tapasztalhatóvá, érezhetővé. El kell tehát határolnunk magunkat attól, hogy bármilyen formában is saját tevékenységünkre (lelkészére, egyházára vagy gyülekezetére) kerüljön a hangsúly. ... Ha sok-sok órát eltöltünk is a prédikáció elkészítésével, az igazi cselekedet nem a lelkész cselekedete, hanem az, hogy Isten rajtunk keresztül veti a magot a gyülekezetben. Isten a döntő cselekvő. Ez nemcsak a lelkési szerepre igaz, hanem a gyülekezet tagjaira, tisztségviselőire, esetleg egy-egy túlságosan magabiztos csoportjára. Az építés emberi cselekvés és megszólalás közben valósul meg, de benne a döntő Isten cselekvése."

Feladat-meghatározások

Létkérdése egyházunknak a misszió, ezzel együtt a gyülekezetépítés. Ennek a strukturális, és törvényi kereteit már megteremtettük, de meg kell tölteni tartalommal. Hiába a szép keret, ha kivágták belőle a képet, mint a békéscsabai templomban! Pont a Megfeszített hiányzik belőle.

Most nézzük mai feladatainkat, amelyek előttünk vannak a szolgálatban:

a) A gyülekezet tanítása - A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által. (Róm. 10.17)

- Személyes kapcsolatteremtés – lelkipásztorolás
- Személyes tanítás - hitből hitbe
- Igehirdetések
- Közösség-lehetőségek
- Hitoktatás, nemcsak gyermekeknek, hanem felnőtteknek is
- A meglévő, sokszor hagyomány ízű dolgok, megértetése, tudatosítása. (ide tartozik az istentiszteleti liturgiától kezdve a „szakszavak”-ig minden...

b) Imádság

- A szolgálatért
- A gyülekezetért
- A gyülekezetben (Imaközösség)

c) A szolgálatok és feladatok pontos elvégzése és elvégeztetése

- Csak olyan feladatot érdemes felvállalni, ami belefér a lehetőségeinkbe (szolgáló, munkatársak, gyülekezet, idő, anyagi)
- Mindenkitől csak a képességeinek és adottságainak megfelelő szolgálatot várjuk el, de abban tegyük őt felelőssé.

d) Kiállítás a tiszta evangélium mellett

- Gyülekezeteinkben sok elveszett ember van, és nemcsak a templom falain kívül. Nem olyan nagy tragédia, ha valaki nem a templomban ülve nem hallgatja Isten ígését, de tudnunk kell, hogy utána kell menni az elveszetteknek.

e) Arculatteremtés

- Fontos, hogy a gyülekezet maga alakítsa ki arculatát a lehetőségeihez mérten.
- Nem csak belső embereknek, hanem a kívülről bejövőknek is fontos, hogy lássák, hova érkeztek.
- Tudnunk kell, hogy kik vagyunk és Krisztus testében mi a feladatunk!

Krisztus gyülekezete szeretnénk lenni

- Az előbb felvillantott feladatokat célként értelmezem. Azonban minden tartalmat csak a Szentlélek adhat. Ő épít belőlünk közösséget.
- A gyülekezetépítésnél sohasem a semmiből építkezünk. A fent leírtak alapján persze a valamit nem a meglévő gyülekezet, az előd szolgálata jelenti, hanem az eddig is megszólaló és cselekvő Isten munkája. A folyamatos építkezés, azaz a folyamatba való beállás - azt jelenti, hogy mindig fel kell mérni a már beépülteket és mindig tudni kell, hogy hol tart az építkezés.
- A fent említett feladat - meghatározásokból talán kitűnik, hogy a mi feladatunkat kötelességünket teljes odaadással, az ajándékba kapott tehetségünkkel kell elvégeznünk!
- A szolgálatban a Gonosz is ott tüsténkedik. Rossz érzés volt, amikor már a harmadik szeretetvendégséget szerveztük és akár milyen jó előadó volt, akár milyen gazdag programot is szerveztünk és hirdettünk, kevesen voltak. Már-már letettünk a további szervezésekről, amikor az egyik prominens fiatal gyülekezeti taggal beszélgetve megkérdeztem, hogy miért nem jött el, és szerinte miért e nagy közömbösség? Erre csodálkozva kérdezte: Miért, a szeretetvendégség nem idős hölgyek teadélutánja? A Gonosz munkája milyen jól érvényesül az emberi nyelvben.

- Ne gondoljuk, hogy a meglévő formák, mind az Isten adományai. Nem biztos, hogy az, ami évtizedek óta berögzült, az jó is. A „bibliaóra” címszó alatt a gyülekezet tagjai egy zárt közösség alkalmát tudja. Ez a közösség nyugdíjasokból áll, és egy bizonyos kegyességi alkalmat is jelent. Többször próbálkoztam azzal, hogy fiatalabbakat is hívjak erre az alkalomra. Jól érződött, hogy nem lehet ezen változtatni. A nyugdíjasok pedig éppen azt hozták fel problémának, hogy este sötét van, és olyankor már nehezen mozdulnak ki otthonról. Ebben az évben próbálkozunk a délelőtti bibliaórával, ami eddig jó tapasztalatokat mutat. Felszabadultabb a beszélgetés, és hosszabban is vagyunk együtt, érzésem szerint tehát a helyére került.
- Pál ezt írja az első korinthusi levélben: „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Pál nem a célt veszi el szem elől, hanem figyelembe veszi a gyülekezet tűrőképességét. Talán ifjúi hevünkkel ezt felejtjük el leginkább. Istenem adta el egy célt elém, én már most ott akarok lenni. Ebben az évben sok gyülekezeti egyeztetés után minden hónap második vasárnapján a délelőtti istentisztelet családi istentisztelet lett. A második ilyen alkalom után egy, a családi istentisztelet fogalmát ismerő tagunk azt kérdezte, hogy ez most mitől volt más, mint a többi istentisztelet? Elmondtam neki, hogy az első igazán családi istentiszteletre körülbelül egy év múlva kerül sor, de addig is alkalomról alkalomra, hónapról hónapra valamivel mindig közelebb lépünk ahhoz a formához, és az itteni igények, lehetőségek alapján fog kialakulni a kép a családi istentiszteletről. Csak kislépésenként lehet változtatni, de a célt mindig a szemünk előtt kell tartani.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KÖNYVAJÁNLÓ - „Isten magához hívja népét, hogy azután kiküldje...”

Misszió a XXI. században címmel jelent meg 2000. advent első vasárnapján Dr. Pásztor János református teológiai tanár missziológiai könyve. A szerző mutatta be könyvét ezen a napon teológiai fórum keretében. A missziói munka iránt elkötelezett olvasók értékes ajándékot kaptak karácsonyra e műben. A gazdag tartalmú könyv 340 oldalon mutatja be a misszió mai kérdéseit, örömeit és gondjait, jelzi a jövő várható irányvonalait.

Az egyház napi szolgálatainak: az igehirdetésnek, keresztség és úrvacsora kiosztásának, a szeretetszolgálatnak van tudományos, elméleti, teológiai vetülete, illetve alapja. Ugyanígy a misszióknak – ez a missziológia. Ennek a teológiai tudománynak elismert, széles látókörű művelője Pásztor János. E tárgynak nem csupán elméleti ismerője, hanem gyakorlója is, ismeri afrikai, amerikai, európai hátteret. Hallatlanul gazdag irodalmi ismerettel is rendelkezik.

Könyve Anna Marie Kool: Az Úr csodásan működik c. doktori disszertációja és Bütösi János missziói tankönyve után most a legfrissebb magyar missziói szakkönyv. Nem könnyű olvasmány, de aki időt szán olvasására, hamar észleli, hogy kincsestár került birtokába. Néhány vonását húzom alá csupán, a teljesség igénye nélkül. Szavaim nem helyettesítik az értékes mű olvasását, szellemi étvágygerjesztőt kívánok csak adni.

Könyvünk felöleli a mai missziológia minden jelentős területét. Tizenkét fejezete az útkereséstől, az önvizsgálaton át, a misszió egyháztörténeti szerepét, a mai szekularizációt, az egyes keresztény felekezetek missziói tanítását és életgyakorlatát gazdagon illusztrálva mutatja be. Becsületesen elemzi a mai világ szellemi-lelki helyzetét és Isten egész népének állandó missziói feladatát. Végül előrevetíti a várható jövődőt, az új évszázadban, a mostani ezredforduló álláspontjáról. A nehéz könyv olvasását valamennyire megkönnyíti az egyes fejezetek elején megadott részletes tartalomjegyzék – így újra meg újra vissza tudunk lapozni, és könnyen megtaláljuk a keresett témát. Aki a könyvet tanulmányozza, megérzi, átéli, mit jelent 2000 év mélységében, 5 világrész szélességében a keresztyénség nagy családjának tagja lenni. A múltat a jelenben értékeli, ugyanakkor ez az igényes tankönyvszerű kézi könyv gyakran olvasmányos szakaszokat is nyújt. Nem szépít, amikor a

valóságos helyzetet tárja fel, de nem veszi el a reménységet a meglévő nehézségek láttán átalakuló korunkban. A könyv valóban ökumenikus beállítottságú. A szerző református önazonosságát vállalva, más felekezetek: az orthodoxia, az anglikán közösség, a római katolikus egyház, az evangélikus egyház értékeit nemcsak becsüli, hanem használja is, szívesen tanul másoktól, hogy taníthasson. Ugyanez érvényes a baptista és methodista testvéreink kincseire is.

Bibliai alapokon nyugszik könyvünk minden résztémája. Az Ószövetséget is tájékozódási pontként használja, ugyanakkor az Újszövetség drága evangéliumát hirdeti.

A misszió Isten missziója. A középen Jézus krisztus áll, Ő az egyetlen Úr. A teremtés csodáját és a megszenteltes valóságát is Krisztus hitében fogja fel. Így a teljes Szentháromság munkáját csodálhatjuk.

Könyvünk széles ölelésű abban a vonatkozásban is, hogy nemcsak a magyar protestantizmushoz közelálló német nyelvű teológián tájékozódik, hanem az angol nyelvű (brit, skót, amerikai) szakirodalmat is ismeri, afrikai, ázsiai szerzőkről is tud.

A tudós egyháztörténeti munka lelki gazdagodást is munkál, szerzője az egyház embere, nem csupán értelmével, de egész valójával.

A mai világot, mint munkánk szántóföldjét jól kell ismerni annak, aki az ige magvát vetni akarja. A „nagykonstantinuszi” korszakot és annak egyszer s mindenkorra befejezését jól ismeri a szerző. Krízisek sorát megélt kortársunk beszél a mű lapjairól.

Külön öröm volt számomra már az első olvasáskor, hogy a Reformáció nagy eseményét az Egyetemes Egyházon belüli eseménynek vallja és vállalja az egyháztörténet másfélezer évét minden pozitív és negatív vonását ismerve. Ami érték volt, felhasználja, ami bűn volt, azt figyelmeztetésnek veszi: nehogy ismételtén kövessünk el "régi" bűnöket.

Jó tudni, hogy az író professzor a missziót nem csak egynek tartja az egyház sokféle munkája között, hanem, hadd idézzük: „A templomi és hétköznapi istentisztelet ritmusában hívja Isten magához az Ő népét, hogy azután kiküldje. Ezekkel a gondolatokkal ajánlom a MM-nak, kedves Olvasóinknak ezt a tartalmas könyvet.

Dr. Hafenscher Károly

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MÉDIAVILÁG - Egyház és média: egy különös frigy?

Szeminárium a televíziós istentisztelet-közvetítésekről

Több mint tíz éve, a rendszerváltozás sodrában kerültek Magyarországon első ízben istentiszteletek a képernyőre. Ez annak idején nemcsak az egyházak, hanem a média életében is jelentős eseményt jelentett. Két addig ismeretlen fél találkozott akkor össze, s kötött ország-világ szeme láttára frigyét. Azóta, úgy tűnik, többé-kevésbé zökkenőmentesen élnek együtt, nagyobb családi perpatvarnak legalábbis nincsen nyoma. Néha azért mindkét fél sejteni engedi, hogy nem egészen érzi harmonikusnak ezt a kapcsolatot. Az egyház - akit ebben az összefüggésben is nevezhetünk talán menyasszonynak - olykor azt érzi, hogy partnere nem bánik vele olyan gyengéden és figyelmesen, mint illene, a médiát pedig olykor az a gondolat kísérti meg, hogy ő tulajdonképpen kényszerházasságban él, s az egyházat nem is igazán szereti, ráadásul sok tekintetben még mindig nem ismeri.

Hogyan házasható össze egyház és média? Kapcsolatuk nem valamiféle "mezaliansz"-e? Tudnak-e egymás nélkül élni? Nem volt-e végzetes hiba, hogy flörtölni kezdtek egymással? Ismerik-e, szeretik-e eléggé a másikat? S ha már együtt kell élniük, képesek-e jó irányba befolyásolni egymást? Mivel információs társadalomban élünk, tetszik, nem tetszik, minden országban fel kell tenni ezeket a kérdéseket. A mellékelt karikatúra arra utal, hogy az információs társadalom fonákságai az egyházi TV-műsorokat is kísérik.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Egy mozaikszó: KALME

Egy régi tapasztalatokkal - történeti okok miatt - kevésbé rendelkező országban, ahol az evangélikus egyház ráadásul kisebbségi helyzetben próbálja helyét megtalálni, különösen létfontosságú az egyház és a média kapcsolatának tisztázása. Erre nyújtott lehetőséget egy KALME-szeminárium. E mozaikszó az európai

kisebbségi evangélikus egyházak kommunikációs szervezetét jelenti. November végén Bécsben tizenöt lelkész és világi szakértő gyűlt össze, hogy az egyházi TV-műsorokkal, ezen belül is elsősorban az istentisztelet-közvetítésekkel kapcsolatos tapasztalataikat kicseréljék. A 3 napos szemináriumnak az adott igazán továbbképzés-jelleget, hogy Christoph Weist lelkész-újságíró, valamint az osztrák közszolgálati televízió (ORF) egy rendezője és szerkesztője irányításával mind az elvi kérdésekre (teológiai és kommunikációs szempontok), mind gyakorlati példákra (részletek egyes műsorokból) időt tudtunk fordítani.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Magyarországi tapasztalatok

A posztkommunista országok egyházi média-helyzetének bemutatására magyar előadót kértek fel. Nagy László lelkész-szerkesztő akadályoztatása miatt nem lehetett jelen Bécsben, ezért ezt a referátumot - az ő tapasztalataira és építve és az általa irányított istentisztelet-közvetítések szemelvényeit is bemutatva - nekem kellett megtartanom.

Előadásomban egyebek mellett utaltam arra, hogy az 1989-es békés, vértelen fordulat ára az volt, hogy igazán radikális személyi változásokra a társadalom számos kulcspozíciójában nem került sor. Érvényes ez a médiára is, amelynek számos képviselője ugyan jelentős szerepet vállaltak a politikai változások felgyorsításában, de nagy többségük bevallottan baloldali beállítottságú. Ez pedig sokszor olyan egyházellenességgel jár együtt, amelyet még abból a korból hoztak magukkal, amikor újságíróként a kötelező ideológiai képzésben részesültek. A rendszerváltozás során a médiumok többsége megteszi - igaz, sokszor fogcsikorgatva - azt, amire a törvény is kötelezi őket, vagyis helyt adnak vallási híreknek és műsoroknak, de különösebb lelkesedést vagy egyházi ügyekben való jártasságot - tisztelet a kivételnek - nem mutatnak. Immár tíz éves tapasztalatunk, hogy számos médium kényszerházasságnak érzi az egyházakkal való együttműködést. Azonban önkritikusnak is kell lennünk. A "feleség" sem tett meg mindent annak érdekében, hogy férje szeretni tudja őt. Bizony, sokszor viselkedett gögösen, beszélt olyan nyelvet, amelyet társa egyáltalán nem értett. Túlságosan önmagával volt elfoglalva: azt várta volna, hogy a férj állandóan csak az ő szépségét harsogja, s még véletlenül se ejtsen szót szeplőcskéiről, kisebb-nagyobb ügyetlenségeiről, gögjéről, vagy éppen ódivatú ruháiról. Hangos volt, amikor jogait követelte, hallgatott, lapított, visszavonult, amikor mások érdekében kellett volna szót emelni. A metaforát immár elhagyva, azt kell mondani, hogy nemcsak a médiából hiányoznak az egyházi ügyekhez értő újságírók, hanem az egyházakban is kevés az olyan szakember, aki ismeri a média természetét és képes az egyházak ügyét hitelesen kommunikálni. A bécsi KALME-szeminárium éppen ezen a területen jelentett sokat, hiszen a képzés és továbbképzés hazánkban szinte ismeretlen lehetőségét nyújtotta. Az alábbiakban kísérletet teszek a legfontosabb eredmények összegzésére.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Missziói szempontok

Jogi szempontból nem az egyházak, hanem a televízió műsorairól van szó. A műsorok szerkesztésében ezért nem a "magunkról magunknak" álbensőséges provincializmusa, hanem a "görögnek göröggé, zsidónak zsidóvá lenni" (1 Kor 9,20) missziói elve kell hogy érvényesüljön. Azt sem szabad elfelejteni, hogy médiaszempontból az önmagában még nem esemény, hogy valahol istentiszteletet tartanak. Ha viszont jól meghatározott tartalommal töltjük meg a kereteket, ha valóban rendelkezünk hívők és nem-hívők számára egyaránt érthető üzenettel, akkor nem élünk vissza a nyilvánosság lehetőségével. Egyszer egy magyar vicclapban láttam azt az elgondolkoztató karikatúrát, amelyen egy lelkész a szószéken állva a következőket mondja: "Kedves testvérek, ma elmarad a prédikáció, mert valami fontosat akarok mondani!" Jaj annak az egyháznak, amely a prédikáció keretében nem tud valami "fontosat" közölni!

Az televíziós istentiszteleteket több száz ezren, adott esetben több millióan nézik. De kritikus szemmel! Ha unalmas a prédikáció vagy lassú az éneklés, senki nem hagyja el a templomot, a TV-készüléket viszont technikailag bizonyítható módon sokan kapcsolják ki. Egy templomi istentiszteleten helye lehet 6-7 versszakos énekeknek. A TV-ben azonban ez másként hat. Egy vizsgálat kimutatta, hogy a 4. versszakról

kezdve strófánként újabb ezrek és ezrek kapcsoltak át más csatornára. Hiába következett ezután egy ragyogó igehirdetés - arra ezek a tömegek már nem kapcsoltak vissza. A televíziós tömegtájékoztatás és az egyéni lelkigondozás szempontjai nem kell hogy kizárják egymást, ezért jó, ha istentiszteletek - és általában a vallási műsorok - végén megjelenik a képernyőn egy telefonszám, ahol további információkat lehet kapni, illetve lelkésszel, gyülekezettel kapcsolatba lehet kerülni.

Látszólag technikai, valójában tartalmi kérdésekkel is szembesülünk. Elég-e, ha az istentiszteletet egy koncert- vagy sportközvetítéshez hasonlóan, dokumentatív jelleggel rögzítjük, vagy eleve TV-szerűen kell az istentiszteletet előkészíteni. A magyarországi gyakorlat egyértelműen az előbbi szempont alapján alakult ki, Nyugat-Európában viszont mind több példát látunk az utóbbira. Ez természetesen nem jelentheti a liturgikus hagyomány, pláne a gyülekezeti szempontok felrúgását, de megfelelő előkészítéssel, egyházi és médiaszakemberek együttműködésével mindez eredményesen állhat a misszió szolgálatában. Csak egyetlen példa: egy kicsi osztrák faluból közvetített istentisztelet igehirdetésének bizonyos részeit előre, különféle - egyebek mellett külső - helyszíneken felvették, s az adásba így összevágva, képileg igen dinamikusan került. Elgondolkodtató továbbá, hogy talán nemcsak templomi istentiszteleteket kellene közvetíteni, hanem olyan alkalmakra is el lehetne látogatni, ahova az átlagnéző egyébként istentisztelet keretében nem jut el. Így láthattunk példákat szabadtéri ifjúsági vagy éppen börtönből közvetített istentiszteletekre, vagy éppen egy olyan ökumenikus közvetítésre, amelynek helyszíne egy bánya csarnoka volt, s a lelkészek - május 1-jén - bányászoknak és hozzátartozóiknak prédikáltak.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Nyitott kérdések

Kérdés a szentségek közvetítése. Egy keresztelő bemutatása missziói szempontból is jelentős lehet, az úrvacsora a maga intimitásával azonban aligha képernyőszerű. Az egyik résztvevő által említett példa pedig a kísérletezés vadhajtásának tekinthető, miszerint a lelkész az úrvacsoraosztás elején a készülékek előtt ülőket is felhívta arra, hogy készítsenek elő egy darab kenyeret és korty bort, s úgy részesedhetnek az úrvacsorában. "Tele-reálprezenciát" aligha ismer a teológia...

Sokszor megkérdezik: szabad-e, illik-e üres padokat, esetleg unatkozó, ásító embereket mutatni. A jó ízlés és a személyiségi jogok tiszteletben tartása itt is kötelező, ugyanakkor a médiatechnikát nem ismerők nem gondolnak arra, hogy egy megkezdett kameramozgás nem ugorhat át üres padokat vagy bizonyos embereket... Már csak e technikai szempont miatt sem baj, ha nem üresek a padok és ha nem unatkoznak a hívek...

A német ZDF-fel együttműködő osztrák televíziósok beszámolójából különösen az alaposág ragadott meg. A gyülekezeteket, ahonnan istentiszteletet közvetítenek, egy évre előre kiválasztják, s az előkészítés során is számos alkalommal konzultálnak a lelkésszel, a liturgusokkal, a zenészekkel, a presbitériummal. A közvetítések elején szinte mindig egy rövid-filmben mutatják be a gyülekezet mindennapjait. Az igényesen előkészített és megvalósított közvetítésekre az "arany almát, ezüst tálon" (Péld 25,11) bibliai mottó lehet érvényes.

Egy ilyen média-szeminárium mindig lehetőséget nyújt tapasztalatcserére is. Tanulságos volt látni, hogyan közvetítenek evangélikus istentiszteletet Szlovákiában vagy Lengyelországban (általában a mi gyakorlatunkhoz hasonlóan), vagy éppen Franciaországban és Olaszországban (többnyire bátrabban kísérletezve). Vagy külön szót kell ejteni a dinamikusan fejlődő észtekről, akik elsősorban finn segítséggel kitűnően élnek a média kínálta lehetőségekkel. A tanulás mellett tervek is szövődtek közös vállalkozásokra, archív anyagok és műsorok kölcsönös cseréjére.

Köztudott, hogy a protestáns egyházak a reformációtól kezdve mindig milyen nyitottak voltak az újnak számító médiumokra. A könyvnyomtatás tudatos felhasználása például igencsak meggyorsította a lutheri tanok terjedését. Egyházaink ma is bátran élhetnek a médiumok kínálta lehetőségekkel. Lehet, hogy az egyház és a média kapcsolatát mégsem valamilyen különös frigynek, hanem gyümölcsöző együttműködésnek lehet tekinteni.

Fabiny Tamás

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Megújuló egyházi műsorok a Duna Tv-ben

Januártól megváltozott időpontban, ugyanakkor bővebb kínálattal jelentkeznek vallási műsorok a Duna Televízióban. A korábbi félórás vasárnapi magazinok helyett, mint amilyen a Szegletkő is volt, 60 perces adások lesznek láthatók, szombatonként 12.30-tól.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KÜLMISSZIÓ - Az EKME legrégebb és legújabb célkitűzése: Misszió nyelvrokonaink között

Az 1991-es újrainduláskor Egyesületünk első gondolata nyelvrokonaink misszionálása volt. Az első konferencián az ő hitéletük, kultúrájuk, társadalmi helyzetük megismerése volt a cél. Néprajzosokkal vettük fel a kapcsolatot, és a finn missziói egyesületet – FELM – kértük, hogy segítsen az ismerkedésben.

A FELM 1859 óta többször megkísérelte az orosz területeken élő nyelvrokonaink közötti munkát. Először az ortodox egyház egyeduralma, később a kommunizmus sötét évei akadályozták ezt. Még 20 évvel ezelőtt is kiutasították azokat, akiket rajtakaptak, hogy Bibliát visznek magukkal a Szovjetunióba. Útlevel elvonással büntették őket. Még 1991-ben sem volt világos, hogy milyen lehetőségek lesznek, hol lehet missziót végezni és milyen módon, hol fogadják a keresztyénség evangélikus vonalát szívesen, nyitottan?

Kilenc évi imádkozás, készülődés kellett hozzá, hogy nekünk is reménységünk legyen: kapu nyílhat az oroszországi testvérnépek közötti szolgálatra. Az új évezred küszöbén szeretnénk mi is felkészülten segíteni az evangélium hirdetőinek KOMIFÖLDÖN.

Dobó Attila egyetemi tanár a Finnugor Kalauz c. összeállításában "Komiföldi betekintő" c. ismertetőt írt. Ennek alapján szeretnénk néhány jellemző adatot közölni a komikról általában.

Az Oroszországi Föderációban két egység viseli nevében a komi megjelölést. A nagyobb a Komi Köztársaság, a másik a Komi-Perják Autonóm Körzet. Mi a köztársaság fővárosa: Sziktivkar környékén működő misszióval vennénk fel a kapcsolatot, ezért most csak ezzel foglalkozom. A Moszkvától keletre 1000 km-re fekvő fővárosnak kb. 250 ezer lakosa van, melynek egyharmada nyelvrokonunk: komi. Komiföld hatalmas sík vidék, a lakosság főleg a kedvezőbb éghajlatú déli részeken él, elsősorban városokban, a népsűrűség nagyon alacsony: 3 fő/km². A magyarok számára is rossz emlékű Vorkután -56 fok is előfordul, de a -30 fok szokványosnak számít.

1926-ban még komik voltak többségben ezen a vidéken, de az iparosítás, az olaj és a bányászat fellendülése miatt sok orosz és más nemzetiségű lakost telepítettek ide, később a politikai foglyok életben maradt tagjai közül többen maradtak itt (kb. 300 magyar is él ezen a területen).

A legrégebb nyelvemlékekkel – a magyar után – a komi nyelv rendelkezik. Már a 14. században megalkották az írásbeliséget, de ezt a cirill betűs írásmód, mely ugyan komi szavakat használ – kiszorította a gyakorlatból. Kb. kétszáz olyan szópár létezik, mely közös örökségünk: "Munnü kolö – menni kell", "tölün – télen", "vit pi olö - öt fiú él" stb. Persze, sok az orosz jövevényszó, és az ősi komi szavak már régiesnek hangzanak, irodalmi alkotásokban szerepelnek. Mostanra már minden komi kétnyelvű, és főleg a városokban az orosz az első nyelv. Ez megkönnyíti a velük való kapcsolatfelvételt.

Sajnos, az idézett tanulmány egyáltalán nem terjed ki a komik foglalkozására, vallásosságára, de tudjuk, hogy a földművelők megpróbálnak burgonyatermesztésből, kertészkedésből élni. Állattenyésztésükre már nem annyira jellemző a rénszarvas-tenyésztés, mint az Urálon túli területek lakóira.

1372-ben Perm első püspöke Permi Szent István keresztelte meg a komikat, megalkotta a komi írásbeliséget és lefordította a Bibliát. Az ortodox keresztyénség azonban erősen keveredik pogány elemekkel. A szellemekben, házi istenségekben való hit, a tőlük való félelem, a baljós jelek megfigyelése ma is jellemző a komikra. Az elterjedt babonáság mellett a szociális bűnözést a rossz életkörülmények, a nihilizmus terjeszti és a családon belüli erőszakot az alkoholizmus segíti elő.

Szükségük van nekik is az evangéliumra, az egyház segítségére. Sziktivkarban 2 éve működik evangélikus gyülekezet, melynek vezetője Szergej Jefimov komi nemzetiségű, bibliaiskolát végzett keresztyén. Kb. 50-60 testvér jár a faházból finn

segítséggel templommá alakított kis épületbe. Itt beszélnek komiul, együtt imádkoznak, végzik a misszió szolgálatát.

Segítséget a finn missziótól kaptak eddig, ők ajánlották nekünk, hogy vállaljuk felelősséggel az értük való imádságot, az esetleges anyagi támogatást vagy egyesek meghívását hazánkba.

Ha ez sikerülne, beteljesedne legrégebbi célkitűzésünk: misszió nyelvrokonaink között.

Isten adjon erőt hozzá!

Bencze Imréné
Az EKME titkára

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Missziós hírek a nagyvilágból

KÁRPÁTALJA

Az Európán végigsöprő rendszerváltozás a szabadság mellett a legnehezebb sorsban élő emberek számára legtöbbször igen nehéz helyzetet teremtett. Gyárak tízezeinek megszűnése sok-sok millió embert tett munkanélkülivé, ezzel keresőképtelenné. Különösen is nehéz a helyzet a volt Szovjetunió egész területén. A Munkácsi Református Egyházközségben majd 10 éve Magyarországról kiment lelkészek és segítők kezdték el a missziói munkát. Az ő segítségükkel alapított Gyermekotthon 1997-ben kezdte meg működését azzal a céllal, hogy elhagyott, árva és kilátástalan szociális helyzetbe került gyermekek számára keresztyén családi jellegű otthont biztosítson. Jelenleg 19 gyermek él az otthonban. Olyan gyerekekről van szó, akik előtte az utcán éltek és egészségileg, mentálisan nagyon megromlott állapotban kerültek meleg, szerető, családi légkörbe. Az intézmény támogatásából tartja fenn magát.

A támogatási lehetőségekről a +380-3131-41796 számú telefonon, vagy a peter@gyerekotthon.mk.uzhgorod.ua számítógépes levélcímen lehet érdeklődni, **Dani Péter** lelkésznel.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KONGÓ

A 44 millió lakosú Közép-afrikai állam évtizedek óta mély krízist kénytelen átélni. Mindezt alátámasztják: a gazdaság lefelé tendálása, a hiperinfláció, a politikai helyzet teljes instabilitása és a népcsoportok közötti gyűlölettől fűtött üldöztetések, hogy csak néhány példát említsünk. Ebben a kilátástalannak tűnő helyzetben a helyi egyházak nagy kihívásokkal kell szembenéznie. Az evangélium hirdetése és a diakónia (az emberek szociális nehézségeiben való segítségnyújtás) egymással szétválaszthatatlanul összefonódik, egyik a másik nélkül nem élhet. A jelenleg legnagyobb és legfontosabb projekt az egészségügyi ellátás megoldása. Mivel az állam egyáltalán nem ad fizetést (!) az oktatásban és az egészségügyben dolgozóknak, a falvaknak és az ott élő családoknak kell ezekről gondoskodniuk, ami hatalmas túlterhelést jelent. 1995 óta folytatják egészségügyi segélyprojektjüket a keresztyén egyházak egymással karöltve, melynek célja, hogy az ott élő emberek minimális egészségügyi ellátáshoz jussanak abban az országban, ahol a malária, fertőző hasmenés és egyéb nagyon veszélyes vírusok tizedelik a lakosságot. Önkéntes segítők járják az ország falvait és játékos, zenés, egyszerű módon tanítják az embereket a legegyszerűbb egészségügyi szokásokra, hogy ezzel is elejét vegyék a fertőzések továbbterjedésének. A lakosság együtt éneklő tanulságos oktató énekeket, miszerint gyakran kell kezet mosni, a WC-t kell használni, hogy ne kapjanak megbetegedéseket. Rímekbe szedve skandálják, hogy milyen ételeket kell ennie a kisgyerekeknek, hogy minden fontos tápanyaghoz hozzájusson. A projekt véghezvivői pedig abban bíznak, hogy ez a módszer is segít abban, hogy hosszú távon eredményt lehessen elérni: a gondolkodás és a hozzáállás megváltoztatásában. Az evangélium terjesztésével megbízott misszionáriusok is ott vannak, akik pedig arra hívják fel a figyelmet, hogy Isten úgy tudja megsegíteni őket, ha együttműködnek vele. Ezek a segítők ott vannak a szüléseknél, balesetek ellátásakor, védőoltások beadásakor. 10-20 alapvető gyógyszerből álló mozgó patikát is mindenhol magukkal visznek, hogy ahol szükséges, segíteni tudjanak. Az

elmúlt évek tapasztalatai és az elvégzett munka eredménye bátorítólag hat, de a teendő még rengeteg és a földnek nemcsak ebben az egyetlen országában...

(AUFTRAG (Svájc) 34. évf. 2000. 6. sz. 20-21.o.)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

GÖRÖGORSZÁG

Theszalonikiben, ahol Pál apostol majd kétezer éve hirdette az evangéliumot, az ő elmondása szerint az emberek inkább a sötétséget szerették, mint a világosságot... Ma vajon mi a helyzet? Bár a lakosság 96 %-a mondja magát kereszténységhez tartozónak (leginkább ortodoxnak), mégis ezeknek csak egy elenyészően kis része olvassa a Szentírást és éli életét az Istenbe vetett hitben. Vak fanatizmus jellemzi vallásos életüket, és ha az Evangéliummal konfrontálódnak, sok esetben heves ellenállást tanúsítanak. Nem ritka, hogy a misszionáriust bántalmazzák, leköpködik, megverik. A dicső múltból fakadó büszkeségükön nagyon nehéz áthatolni és megérinteni a szívüket a Jó Hírral. Az ott élő misszionáriusok 3 évvel ezelőtt kezdték el a munkát azok között a rendkívül szegény emberek között, akik a volt Szovjetunióból érkeztek Görögországba. Minden csütörtökön ingyen konyhán látnak vendégül 60-70 embert, ahol lehetőség van személyes beszélgetésekre is: a mindennapi életről és az Isten ígéről egyaránt. Szombat délutánonként kávéra, teára, süteményre ül össze egy kisebb, de lelkes társaság, akik érdeklődést mutatnak a hit kérdései iránt. Sok segítőt kaptak ezáltal: megtérésük után a gondozottakból gondozók lesznek, a megsegítettek segítőké válnak. Jelentős munkát végeznek egyetemisták között is Bibliát szétosztásban, bibliakörök alakításában. A város nagy terein is hirdetik az Isten szeretetéről szóló örömhírt: ott, ahol a legtöbb nehéz sorsú ember találkozik naponta. Az illegális dohány-, alkohol- és drogkereskedelem színterei ezek. A közöttük végzett munka a legnehezebb talán, mert nagyon nagy az ellenállás, de bátorítják őket, kisebb lelki olvasmánnyal látják el az aziránt érdeklődést mutatókat.

(MISSIONSNACHRICHTEN (Németország) 2000. 6. sz. 12-13.o.)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

KAZAHSZTÁN

„A kazah népet karddal kényszerítették iszlám hitre, de kezdeti történelmüknek keresztény gyökerei vannak. Ha szembesítik őket az evangéliummal, választaniuk kell. Sokan a legnagyobb reménységnek tekintik ezt a választást” – mondja az amerikai Bibliaszövetség kazah ügyekért felelős képviselője. Közép-Ázsiában egyedül a kazah kormány nem jelentette ki magát iszlám államnak, habár a keresztényeket még mindig diszkriminálják vagy üldözik az országban.

A közelmúltig csak orosz nyelvű Bibliát olvashattak a kazah keresztények. Az amerikai Bibliaszövetség által kiadott kazah Szentírás már tartalmazza a teljes Újszövetséget és az Ószövetség válogatott könyveit kazah nyelven. A Bibliaszövetség elkötelezte magát idén 40000 példány kiadására, de a jelek szerint még 500000 kazah Szentírás is kevésnek bizonyulna. Még ekkora szám mellett is csak minden tizenhatodik embernek jutna egy-egy példány.

A Bibliaszövetség által kiképzett igehirdetők és gyülekezetszervezők bejárják Kazahsztán vidékeit, és munkájuk eredményeképpen 10 éven belül ezerszeresére növekedett a kazah keresztények száma. „Az evangélium megváltoztatja ezeket az embereket. Kiszakítja őket félelmekkel és béklyókkal teli életükből, olyan szabadságot adva nekik, melyről sohasem hallottak?”

(MISSIONARY MONTHLY (USA), 2000. december, 30-31. o.)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

INDONÉZIA

A világ legnagyobb muzulmán népességével rendelkező országban hatalmas

méreteket ölt a keresztényüldözés. Az utóbbi évek gazdasági és politikai káoszában több ezer keresztény (köztük több száz lelkész) vált az iszlám vallási fanatizmus áldozatává. Gyülekezeti házakat égettek fel, keresztény kereskedők boltjait dúltak fel, lehetetlenné téve az ott dolgozók életét. Szemtanúk szerint legalább tízezer gyermek él a dzsungelekben elbujdosva, akiknek szüleit meggyilkolták. Nincs elegendő élelmük, kilátásaik egy értelmes életre igen kevés. Legtöbbjüket megcsönkítették, iszonyatos kínzásokat éltek át és emellett látták, hogy szüleiket lemészárolják. A közöttük segítő munkát végzők halálos veszélyben teszik dolgukat. A sok szenvedés mellett látni reménységre okot adó jeleket is. Az üldöztetés tüze az ébredés tűzét szítja.

(KELET-EURÓPA MISSZIÓ 2000. december, 3. o.)

Összegejtötte Bogdányi Mária, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet könyvtárának folyóirat-állományából

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

PÁPUA ÚJGUNIEA: MI ÚJSÁG A LUTHER MÁRTON TEOLÓGIÁN?

Az evangélikus egyház angol nyelvű lelkészképző főiskolája ismét egy nehéz, de eredményes évet zárt. A tanév kezdetén, februárban - mikor még magam is a tanári kar tagja voltam -, a tanítás első hetében még bizonytalan volt, hogy megkapja-e az intézet az egyháztól a működéshez szükséges minimális anyagi alapot. Végül hónapról-hónapra, mindig sikerült megszerezni a továbblépéshez elengedhetetlen minimumot. Az évváró és diplomaosztó istentiszteletet 2000. november 16-án tartották. A hét végzett hallgató még az én segítségemmel kezdte írni záródolgozatát az év elején. Kilenc ötöd éves hallgató, akiket több éven át tanítottam, az idén kezdi el segédlelkészi szolgálatát az ország különféle falvaiban és szigetein. A 2001-es új tanévre 32 új hallgató nyert felvételt. Mindnyájukra szeretettel és imádsággal gondolunk.

Bálintné Kis Beáta

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-KÖRKÉP - Bemutatjuk erdélyi tudósítónkat: Orbán Attilát

Az MM ez évi számaiban terveink szerint rendszeresen jelentkezünk a határon túli evangélikusok életét, mindennapjait bemutató rovattalunkkal. Ebben új munkatársunk, helyszíni tudósítónk: Orbán Attila fiatal evangélikus lelkész lesz majd segítségünkre, aki magára vállalta azt a nem könnyű feladatot, hogy hónapról hónapra megírja nekünk, illetve kinti kollégáitól összegyűjti azokat az anyagokat: eseményeket, híreket, tudósításokat, riportokat, amelyek számot tarthatnak az MM olvasóinak érdeklődésére. Kérjük, fogadják szeretettel!

Első ízben egy nagyváradi evangélikus óvoda megnyitójáról, a kolozsvári kórházmisszióról és egy evangélizációról kaptunk hírt, ám előbb hadd mutassuk be röviden új kollégánk életútját!

Orbán Attila 1973-ban született Brassóban. Apácán nevelkedett, majd a brassói Áprily Lajos líceumban tanult idegen nyelv szakon. 1992-ben felvételizett a kolozsvári protestáns teológiára. Három szemesztert töltött a szebeni teológián, majd a Gustav Adolf Werk jóvoltából egy szemeszteren át a hermannsburgi missziói szemináriumban tanult. Itt érlelődött meg benne a tudat, hogy misszióba nem mindig távoli országokba küld el az Úr, hanem akár haza is küldhet!

Németországból visszatérve, 1997-ben fejezte be teológiai tanulmányait Kolozsváron, és a simonyfalvi gyülekezet lelkésze lett. Időközben körzeti tudósítója volt a Jelen című napilapnak, és kifejlesztett egy magán lapterjesztő hálózatot is Arad megyében. Aktív részt vállalt a politikai életben is, és december óta az erdélyi Evangélikus Egyház sajtóbizottságának elnöke.

"Isten segítségével és vezetésével igyekezem eleget tenni elhivatásomnak, és mindig örömmel szolgálni Öt." - írja Orbán Attila bemutatkozó levelében.

Erdélyi mozaik

1. Kórházmisszió Kolozsváron

Jó alkalom a kórházmisszió Isten ígéjének hirdetésére, hiszen majdnem minden beteg belátja, hogy rászorul Isten segítségére és az evangélium vigaszára. Ezért az erdélyi evangélikus egyház is nagy súlyt helyez ennek a szolgálatnak a végzésére, ami azonban sajnos nem működhet zökkenőmentesen.

Három evangélikus lelkész foglalkoztatására kapott ígéretet tavaly az egyház a Román Egészségügyi Minisztériumtól: Oláh Ildikó Brassóban, Jakab István Kolozsváron, Horváth Csaba pedig Aradon teljesíthet(ne) kórházlelkészi szolgálatot, ám ez utóbbi esetben a megyei kórház, dacolva a határozattal, nem fogadta el az igehirdetői-lelkigondozói szolgálatot. A fizetések is kérdésesek, nem is szólva arról, hogy a nacionalista szellemiségben a lelki problémák a nemzeti hovatartozás sötét árnyékába kerülnek.

Kolozsváron a református egyház is részt vesz a kórházmisszióban, Buzogány Emese lelkész nő több éve hirdet ígét a kórház különböző körtermében. Jakab Istvánnal együtt dolgoznak ezen a missziói területen: felkeresik a főorvosokat, bejelentkeznek egy-egy osztályon, és érdeklődnek a magyar betegek iránt. A tapasztalat szerint a görög katolikus személyzet hajlamosabb a segítségre, mint a magukat "egyeduralkodónak" tartó ortodoxok. Még a betegség nyomorúságában sem lehetnek mentesek híveink a nacionalisták és ateisták fintoraitól. Így hát kénytelenek lelkészeink szobáról szobára járva érdeklődni a magyar betegek iránt. Bekapcsolódtak egyébként a munkába a Protestáns Teológia önkéntes hallgatói is.

A betegségben elmosódnak a mesterségesen koholt ellentétek a kórházi szobákban, és Isten ígéjének vigaszában egybeolvadnak a lelkek: együtt vesznek úrvacsorát felekezeti, nemzetiségi hovatartozástól függetlenül. Megbékélnek a lelkek önmagukkal, sorsukkal, egymással és Istennel.

Ezért nagyon szomorú azzal a hírrel zárni a tudósítást, hogy 2001. januárjától, anyagi-személyi okokra hivatkozva, megszűnik a kolozsvári kórházmisszió. Ám ez a rövid időszak jó példa volt arra, hogy bizonyosságot tegyen az egyház, és erejéből telhetően kivette a részét e nagyon fontos szolgálatból.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

2. Evangélizáció Simonyifalván

A Simonyifalvi Evangélikus Gyülekezet a Romániai Magyar Evangélikus Egyházkerület számban legkisebb gyülekeazete: híveink száma alig éri el a százat. (A falu lakosságának zöme katolikus vallású.) Ugyanakkor ez az egyetlen olyan gyülekezet, ahol evangélikus és református hívek hivatalosan és gyakorlatilag is egybetartoznak.

Ezek a külső tények azonban semmiképpen nem csökkentik a missziói kihívások arányát. Falunk azon kevés helységek egyike, ahol szinte 100%-ban magyarok laknak. Iskolaközponttal rendelkezik, ahova a környező falvak tanárai, gyermekei járnak be, igazi szórványhelyzetet teremtve ezzel a hitoktatásért is felelős lelkésznek. 2000 adventjén, amikor a politikai fejlemények is sokakat kétségesskedőkké tettek, úgy éreztem, eljött az ideje, hogy nyomatékosan tegyünk bizonyosságot arról: Istenünk nemhogy távozik tőlünk, elhagyva minket, hanem ellenkezőleg, közeledik felénk, jön, hogy befogadjuk életünkbe, és közösségben éljünk vele.

Itt, a határ szélén fontos bizonyosság az, hogy Isten, amikor közösséget akar vállalni velünk, nem ismer határokat. Sem korhatárt, sem felekezeti határt, de még a fagyos, nedves köd által elhatárolt sötét falvaink sem tarthatnak vissza minket, amikor Ő jön és hívogat.

Evangélizációnkon érkeztek hozzánk baptista testvérek Ágyáról és Vadászról, gyermekek, hogy az Arad-gáji református ifjúsági kör által előkészített gyermekprogramon részt vegyenek. Este a feketegyarmati református közösség lelkésze hirdette Isten ígétjét.

Rendeztünk egy nagyon jó hangulatú focimeccset a fiatalok számára a következő nap délutánján, és hívogattuk ifjainkat az esti istentiszteletre és az azt követő filmvetítésre. És eljöttek. Megcáfolták azt a félelmünket és kicsinyhitűségünket, hogy

őket nem érdekli az evangélium. Csak hívni kell őket és jönnek! Hiszen az Úr csodásan működik: esőt ad, és gondja van arra, hogy gyümölcsök is teremjenek. Az evangélizáció zárónapján, vasárnap délelőtt Horváth Csaba segédlelkész hirdette az igét, és szeretetvendégségen is volt alkalmunk egymással beszélgetni, ismerkedni.

A nap záróeseményeként Mózes Árpád püspök felszentelte a simonyifalvi felújított imaházat és lelkészi lakást. Reménységünk, hogy nem csak kívül, de belül is megújul ez a kis gyülekezet. Ámen, így legyen!

O. A.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

3. Óvoda Nagyváradon

A Nagyváradai Evangélikus Egyházközség egykori iskolaépülete - melyet 1949-ben államosítottak - hosszú és igen sok akadállyal terhes út után, visszakerült egyházunk tulajdonába. Az alaposan elhasználódott, leromlott épület felújítása után a gyülekezeti Presbitérium úgy határozott, hogy felekezeti óvodát nyit benne 2000 szeptemberében.

A teljes szerkezeti, külső-belső felújítás után, sokak áldozatos segítsége révén ez a tervünk meg is valósulhatott. Már csak az volt a nagy kérdés, hogy lesz-e elegendő jelentkező az induló csoportokba? Ám az Úr Isten megszegyenítette kételkedésünket: több kisgyerek jött, mint amennyit mi reméltünk. 2-3 csoportra (40-60 gyerek) számítottunk, és jelenleg 67 gyerekünk van! A két magyar és egy német csoportot három szakképzett óvónő vezeti.

A gyermekek nem csak kellemes környezetben való, egészséges testi-lelki neveléséről, hanem a tanszerekről, a tízóráiról és a teáról is gondoskodunk.

Mátyás Attila lelkész

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-INTERJÚ - "Ablak a Boldogságadóra"

TALÁLKOZÁS CSEKE PÉTERREL

Az Úr érkezése címmel még karácsony előtt jelent meg az a CD, amelyen a Cseke Péter - Sára Bernadette színművész-házaspár XX. századi magyar költők istenes verseiből válogatott. Többek között Ady Endre, Reményik Sándor, József Attila, Juhász Gyula, Mécs László, Pilinszky János csodálatos költeményeit szavalják. A mind tartalmában, mind külső, képi megjelenésében figyelemre méltó lemez az istenkereső, kérdező emberekhez kíván szólni. A CD terjesztését szerény eszközeivel az Evangélikus Missziói Központ is támogatta. Ebből az alkalomból készült alábbi beszélgetésünk Cseke Péter művész úrral, aki a Madách Színházban, előadás előtt válaszolt az MM kérdéseire.

Hadd kezdjem azzal a visszhanggal, ami hozzánk, a Missziói Központba eljutott: legutóbbi rádióadásunk után, amelyben hírt adtunk a lemezről, nagyon sokan telefonáltak, és megrendelték a CD-t, ma pedig az evangélikus könyvesboltból jelezték, hogy kifogyott a készletük...

Nagy öröm ez számomra, hogy ilyen fogadtatásra talált. Engem is hívtak különböző helyekről, hogy hogyan tudnának hozzájutni, például a katolikus Új Ember könyvesboltból vagy az Ecclesiaból.

Jól gondolom, hogy ez nem is olyan nagy meglepetés Önnek? Az emberek keresik az istenes verseket, felfigyelnek rá a hihetetlenül bőséges, de ugyanakkor eléggé egyoldalú lemezkínálatban, és szívesen hallgatják, ajándékozzák.

Természetesen hittem benne, mikor belekezdtem ebbe a munkába, reméltem, hogy így lesz. De nagyszerű hallani a visszajelzéseket.

Művész úr azt írja a CD borítóján (ahonnan a címbeli idézetet is kölcsönöztem), hogy régi vágya teljesült ennek az összeállításnak a megjelentetésével.

Így van, nagyon régóta terveztem már. Az igazi szerkesztőmunka tulajdonképpen négy évvel ezelőtt kezdődött. Akkor kezdtem el összeállítani, hogy melyek azok a versek, amelyek hozzám közel állnak. Az alapja az volt, hogy a szerzők XX. századi magyar költők legyenek. De próbáltam arra is vigyázni, hogy bár a borítón az áll, hogy ezek istenes versek, azért mégse legyen annyira „tematikus”. Sokkal inkább a kereső emberhez, a hitet kereső emberről szólnak ezek a versek, olyan fantasztikus költőkön keresztül, akik maguk is többen igazi, nagy keresők voltak. Amikor elkezdtem szerkeszteni, arra is gondoltam, hogy csinállok egy önálló estet, ám ez valahogy halasztódott, de megvolt a terv. Azután, egy évvel ezelőtt, egy nagyon kedves barátom, aki a Rózsák terén lévő templomban volt plébános - én akkor arrafelé laktam, sokat jártam az ő miséjére, ismertem őt jól -, kikerült a Vatikánba, és a Vatikáni Rádió magyar adásainak vezetője lett. (Vértesaljai László atyának hívják.) Kaptam tőle egy levelet. Azt írta, hogy minden reggel 20 percet kapnak sugárzásra. S hogy mennyivel színesebbé tudná tenni a műsorukat, ha esetleg elküldenék neki egy vagy két verset. Úgy éreztem, ez egyfajta megszólítás a számomra: itt a lehetőség, nem lehet tovább "odázni" a dolgot, le kell venni a polcra, neki kell látni. Elhatároztam, hogy valahogy pénzt fogok rá szerezni, elkészítem a lemezt, és majd ezt fogom elküldeni neki a Vatikánba. Így indult tehát a folyamat, majd jöttek a gyakorlati kérdések: hogy hogyan lehet egyáltalán egy CD-t megcsinálni, mi kell hozzá, honnan lehet esetleg pénzt szerezni, stb.

Nem riadt vissza, mikor a dolog lehetséges buktatóival szembetalálkozott?

Tény, hogy nagyon nehéz dolog volt a megvalósítása. Ám ezzel közel egy időben, pontosabban tavaly nyáron kint voltam egy csodálatos helyen, ahol már korábban is jártam. Az a neve, hogy Medjugorje. (Mostar közelében elterülő fennsík - a szerk.) Szűz Mária 18 évvel ezelőtti megjelenésének a szent helye, egy zarándokhely, ahol egyébként a mai napig is vannak jelenések. Elmondhatom, hogy ott erősödtem meg igazán, mert picit elbizonytalanított, mikor itthon azt láttam, hogy falakba ütközöm.

A "falak" annyit jelent, hogy - valamilyen ok miatt - ma a szponzorok nem látnak kellő "fantáziát" egy istenes vers-CD kiadásában?

Igen komoly pénzüsszeget kellett előteremteni. Van olyan barátom, aki tehetősebb, és nagyon szereti a verseket. Az első kazettánk megjelenése után, - amelyen erdélyi magyar költők szerelmes verseit szavaljuk, - felajánlotta nekem, hogy ha belekezek egy új CD készítésébe, akkor ő azt anyagilag támogatja. Felhívtam őt, elmondtam neki, hogy ez az ötletem van, készen van a költségvetése is. Ezután nem jelentkezett. De ott, Medjugorjében megbizonyosodtam, hogy itt most akármi történik, minden akadály ellenére ezt valahogy meg fogom valósítani. Megkerestem Semjén Zsolt helyettes államtitkár urat, akinek elmondtam, hogy a CD-vel jótékonyági célom van, támogatni szeretném az ár-és belvízkárosult plébániákat. És hogy külön öröm lenne, ha Kárpátjára és Erdélybe is eljutnának ezek a CD-ék. Ő és Baán László államtitkár úr ezt rögtön felkarolták, és így lassacskán elindult a dolog. Következett a tárgyalás a CD gyárral, hogy hogyan lehetne minél olcsóbban legyártatni. Majd a nyomda következett. Közben persze sokan segítettek. Kiemelném Simon András barátomat, aki különleges, "egyvonalas" grafikáiról is ismert - de rendszeresen publikál is keresztény lapokban -, nos, ő egy grafikát készített a CD-re.

Ki segít(ett) az adományok célba juttatásában?

Mivel a Kulturális Minisztériumnak nincsen erre külön apparátusa, a Máltai Szeretetszolgálat vezetőjét, Kozma Imre atyát kértem meg. Köszönettel tartozom neki és munkatársainak, hiszen még karácsony előtt sikerült a CD-ék nagy részét eljuttatni, az ár és belvízkárosult plébániákra. A határon túli magyarok területére, Kárpátjára és Erdélybe személyesen Kozma atya vitte a hanghordozókat.

Külön szót érdemel a kísérő, aláfestő zene, amely hangzásában, hangulatában, de elrendezésében is méltó a versekhez. Kit dicsér a munka?

A zenei anyag Kövi Szabolcs zeneszerző barátom munkája. Az az előtörténete, hogy Szabolccsal volt egy közös fellépésünk. A solymári templom számára rendeztünk jótékonyági műsort. Simon András Szeretközélen című kötetéből olvastunk fel idézeteket feleségemmel, Sára Bernadettel, és néhány színész kollégámmal. A műsort én rendeztem és Szabolcsot kértem fel, hogy a zenét szerkessze és játssza. Az előadásnak nagy sikere volt. Így döntöttem mellette. Ezen a CD-n pedig a meglévő korongjairól válogatta össze a megfelelő anyagokat, s ezeket egyeztetettük újra és újra, míg minden elnyerte a végleges helyét.

Az evangélikus Reményik Sándor verseit is megtaláljuk a lemezen. Művész

úrhoz, erdélyi kötődése miatt, bizonyára közel állnak a versei.

Nagyváradi születésű vagyok. Egyik kedvenc költőm Reményik, legszívesebben készítenék egy önálló lemezt, kizárólag az ő verseiből.

Ismét a borítón olvasható soraira kérdeznék rá, ahol is kereső embernek vallja magát. Ön színész, rendező, tanított a Színművészeti Főiskolán, sokirányú tevékenységet folytat. Mit jelent Önnek a hite? Hogyan tekint Ön a "Boldogságadóra"?

Egy biztos van az életemben, és az az Istenbe vetett hitem. Szorosan mellette áll a családom. Talán úgy mondhatnám, hogy nekem a hitem és a családom az a két igazi nagy "vár", ami biztonságot ad számomra. Amíg nem volt családom, addig a hivatásom foglalta el ezt a helyet, de amióta családos ember vagyok, gyermekeim vannak, természetesen ők, - a családom előzi meg a hivatásomat. Hiszen az apaság is szent hivatás. A hitem pedig bizonyosságot ad nekem nagyon sok kérdésben.

Ön, mint színművész, talán annyival van "könnyebb" helyzetben, mint más ember, hogy az alapvető kérdésekre, mindnyájunk kérdéseire, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk, mi a küldetésünk, mi az életünk értelme egyáltalán, hogyan fogunk vele elszámolni, stb. - Ön mindezekre a szerepeiben és azok által is kap válaszokat, megélheti ezeket a konfliktusokat. De ez azért más, mint az a felelet, amit egy hívő ember kap Istentől!

Köszönöm ezt a kérdést, mert ez valóban így van. Tényleg sokszor van olyan szerepem, ami hozzásegít ehhez, rányitja a szememet valamire, vagy éppen ellenkezőleg, annyira ellene van, és annyira másképp gondolkodó a megformálandó jellem, hogy rákényszerít engem, hogy megtaláljam benne az emberit, még akkor is, ha egy gonosz, velejéig romlott figuráról van szó. Játszottam például Caligulát, akiről nem mondhatjuk, hogy „jó” ember lett volna, de nekem azt kellett megtalálnom benne, hogy ez az ember - gonoszságai ellenére - mégiscsak Isten teremtménye. Azt próbáltam megmutatni, hogy milyen egy ember, aki valamiért hátat fordít Istennek, és maga próbálja az életét - adott esetben - rossz irányba terelni? Ezek nagyon izgalmas kérdések! Jó, hogy megélhetem ezeket a hivatásomban. És jó, hogy a visszajelzést is abban a pillanatban megtudom, hiszen estéről-estére, mint színész együtt játszom a közönséggel. Megérezem, hogy sikerült-e közvetítenem, mondanivalómat vagy nem.

Hadd kérdezzem meg végül, hogy hol, miben láthatjuk legközelebb, és milyen tervei vannak?

Jelenleg a Madách Színházban játszom a Lugosi című darabban és az Isten pénze című darabban, a Madách Kamarában a Páratlan párost, a Pletykát, és a Mezítláb a parkban című darabot játszom, a Karinthy Színházban az Őrült nők ketrecében, és most nemrég volt a bemutatója Shakespeare Harmadik Richárdjának, amit átdolgoztam, a főszerepét játszom és én rendeztem is a darabot. Ezekon kívül van még egy közös műsorunk Húvösvölgyi Ildikóval és Rátonyi Robival, amivel járjuk az országot. Az Emil és a detektívek című darabot pedig a Madách Színházban rendeztem, melynek január közepén volt a bemutatója.

Színházi munkáimon kívül szinte az imént említett CD-vel egy időben jelent meg egy

Márai-CD, amelyen verseket mondok a feleségemmel együtt. Van azonban egy igazi dédelgetett vágyam. Múlt év december 17.-én az előadóművészek napján -, sok felajánlott ajándék között, II. János Pál pápa megáldotta a mi CD-ünket is. Köztudott, hogy Ő költő is, magyarul is megjelentek a versei. Szeretnék a közeljövőben ezekből a versekből egy lemezt készíteni.

Köszönöm a beszélgetést.

Kőhádi Dóra

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

BÖRTÖNMISSZIÓ - GYÜLEKEZET A RÁCS MÖGÖTT

Bizik László lelkész szereti az izgalmas kihívásokat. Dolgozott már budapesti hajléktalan szállóban, venezuelai magyar szórványban, közel féléve pedig egyházunk főállású börtönlelkésze. Erről az új szolgálati lehetőségről kérdeztük

A munka, melyet elvállaltál, minőségileg más lehetőséget is kínál, mint az eddig végzett börtönmisszió?

Nem lehetünk elég hálásak, hogy különböző börtönmissziós csoportok mind a mai napig grátisz végzik a szolgálatot. De egyszerűen nincsenek hasonló jogosítványaik. Más egy órára bemenni a börtönbe, ahol egy helyiségbe összeterelik a fogvatartottakat és utána a missziósok mehetnek haza, és megint más, bolyongani zárkáról zárkára és napi nyolc órát tölteni a börtönben négy szemközti vagy kics csoportos beszélgetésekkel.

Milyen tapasztalatokat, élményeket és kudarcokat hozott az elmúlt fél év?

Harminchat évi lelkészkedés után nekem most a Markó utcában van a templomom., a Gyorskocsi utcában pedig hatemeletes templomom van. A szentélyek a zárkák és az én népem nem Pestújhelyen és nem Caracasban van, hanem az én egyházam tagjai ott vannak. A börtön tényleg olyan mint a templom. A templomban a szentség kelt megszeppenést az emberben, itt pedig a gonoszság, a szerencsétlenség, az ostobaság és rettenet tölt el engem szent félelemmel. Csak ezzel a megszeppentséggel szabad a rám bízott jómadarakkal beszélni és nem pedig nyeglén, kívülről, félvállról és nagy hengerdumákkal.

Meg lehet-e tömören határozni, hogy miről szól a börtönszolgálat?

Ezen már én is sokat töprengtem. Például egy kórházban az egészség, az élet és halál a kérdés, egy hajléktalanszállón az otthon. A börtönben a szabadság kérdése a fő kérdés. A szabadság teológiai téma: az ember képessége arra, hogy szabadon döntsön a már mellette döntött Isten mellett. Amíg a börtön zárt, determinált világában nem tudom arra segíteni a rám bízottat, hogy szabadon döntsön, és kialakuljon benne a szabadság képessége, akkor nem fog tudni élni a szabadságával kint sem. Egyfajta indirekt szolgálatunk van, melynek célja, hogy az egyes embert döntésképes helyzetbe hozzuk. Ez lehet a feltétele azután a tudatos hitbéli döntésnek és később az életben való megállásnak is.

Mennyiben játszik szerepet a felekezeti hovatartozás ebben a helyzetben?

Ezen a területen is különbség van a missziókhöz képest, ahol nyilvánvalóan az a célja minden misszióknak, hogy a saját gyülekezetében terelje azokat, akiket bent megtérítenek, hogyha kijönnek, őket gyarapítsák. Nekünk viszont úgy szól a megbízásunk, hogy ahol katolikus börtönlelkész van, ő is foglalkozik a protestáns hívőkkel De nem akarja őket átkeresztelni és ez fordítva is így van.

Talán a legizgalmasabb kérdés, hogy a kiszabadulás után van-e esély a rehabilitációra, újrakezdesre? Hogyan látod a hazai helyzetet?

Nagyon siralmas, mert erre vonatkozóan a hivatalos szervek igazán nem rendelkeznek semmiféle koncepcióval. Ha magyar társadalom, vagy legalább a keresztyének egy része, nem látja be azt, hogy a saját érdeke is, hogy akik elhagyják a börtönt, azok minél kevésbé vadállatokként hagyják ott a börtönt, hanem még élni, dolgozni, szeretni képes, döntés képes emberekként, akik megkapják az újrakezdesnek szinte lehetetlenül nehéz lehetőségét, ha erre nem lesz a társadalmon belül legalább egy hívő csoport érzékeny, akkor ez a munka teljesen reménytelen.

Mennyire vagy magányos, igényelsz-e és kapsz-e segítséget? Tudunk-e valamiben egyáltalán segíteni?

Már eddig is kaptunk segítséget. Olyan jó amikor egy gyülekezetből eljönnek fiatalok, látnak egy másik világot. Legutóbb éppen a csömöri ifjúság volt itt a lelkészükkel. Ez az első lépés ahhoz, hogy egy gyülekezetben az kés egyházunkon belül legyenek emberek, akik megértik ezt az egész problematikát. Hálásak vagyunk azoknak a csoportoknak, akik veszik ezt a bátorságot, hogy ide eljöjjenek. S akik ezt a bátorságot veszik, azok megértik, hogy mennyi tapintatra, mennyi jó reménységre, mennyi előítélet-nélküliségre van szükség ahhoz, hogy az egész munka tartalommal teljék meg.

G. P.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

LEVELESLÁDA

Szükségszerű kijózanodásról ír egy olvasónk:
„Olvastam az MM-ben az Ifjúsági találkozóról szóló cikket. Jó lenne elolvasni hozzá a

Biblia és Gyülekezet XII/3. számából a Dominus Jesus c. cikket is, hogy az ökumenizmus mámorában úszó testvérek egy kissé kijózanodjanak. Persze, szeretni kell egymást, hiszen az ítéletkor nem az lesz a kérdés, milyen vallású vagy, hanem hogy újjászülettél-e?! Jobb lenne evangélizálni az ifjúságot, ahogy egy evangélikus teológus írta is.”

K.L-né, Dömefölde

A következő kérdés megválaszolásába szívesen bevonnánk olvasóinkat is:

„Nemrég figyeltem fel egy anglikán misszióra a TV-ben, akik nagyon jó munkát végeznek. Főleg azért nézem, hogy angolul tanuljak, de érdekes, ami ebben a műsorban van, vagyis hogy a prédikátor beteget gyógyít. Erről beszéltem egy lelkésszel, aki azt mondta, hogy vigyázni kell, mert nem az ige alapján végzik ezt, akik foglalkoznak vele. Tudom, hogy Jézus ma is gyógyít, hiszen nekem is fáj a lábam, de az imádságomat meghallgatta és meggyógyított. De szeretném tudni megkülönböztetni ezeket a gyógyulásokat aszerint, hogy mikor történik Isten akaratából, és szeretnék hallani azokról is, akik nem az Ige alapján gyógyítanak. Kérem, válaszoljanak!”

D.Izabella, Erdély

Egy testvérünket az Etióp kincstárnok története ragadta meg, ebből a levélből idézünk:

„A valóság az, hogy a nagy örömet nem lehet elhallgatni. A kincstárnok előtt a fátyol lehullt, a titok valóság lett. Mintha kicserélték volna. Hiszem, hogy első dolga az volt, hogy a vele történeteket közölje szereteteivel, családjával. A Jézust hordozó ember élete megváltozik. Ez a királyi tisztviselő kapott megbízásokat, feladatokat ezután is, és igyekezett becsületesen és jókedvből végezni. Igazán alkalmas lett a munkájára. Nyilván tágas missziói mezőre talált hazájában, és bizonyára hamar akadtak munkatársai is, úgyhogy azután nem volt egyedül. Hasznos szolgává lett.”

G. Irma, Erdély

Az előző MM 15. oldalán láthattuk ezt a gondolatébresztő képet. (KÉP!) Erről olvasónknak a következők jutottak eszébe:

Elsőként a Római levél 11. fejezetének hasonlata az olajfáról. A kép szerint e fa csak a törzse felső részén ölt emberi alakot (Krisztus megtestesülése), mégis valahogy az egész fa a Krisztus (Zsid 1,2). Krisztusban, az Egyházban, minden idők választottaiban lesz élővé az egész teremtettség. Másodszor: a hulló levelek azt a régi ideámat idézik fel, hogy az egyes gyülekezeteknek van születése, élete, de halála is. Az Egyház fája örökzöld, de az egyes levelek nem.”

B. Ákos, Zákány

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

VEKKER

A napfényről meg a narancsléről

„...Azt szeretném leírni, hogy milyen volt a nap a felhők felett, amikor - egészen átfagyva a hosszú esőtől, és a metsző hideg szélétől - kiléptünk az útra. Addigra már nagyon hideg volt, csontig átfáztunk, és közben zuhogott és zuhogott, megállás nélkül. Persze csak annyira, hogy még éppen elviselhető volt. Hogy nem hajtott minket egyenesen haza.

Aztán elindultunk. És ahogy lassan lépkedni kezdtünk a vizes földön, felemeltem a fejem. Elöl, a látóhatár szélén, a fák között, a sok-sok szürke felhő felett, ragyogott egy arany csík. És ez a kis szín, ott, az ég alján, olyannak tűnt, mintha a mennybe láthatnánk egy nagyon rövid pillanatra.

A legszebb az volt, hogy egy nagyon szomorú esemény után, ahol ráadásul fizikailag is éreztük: „itt most valami rossz dolog történik velünk!”, hirtelen kiderült az ég. Egy egészen kicsi helyen felragyogott valami tiszta és szép. Olyannak tűnt nekem, mintha az egész körülöttem levő világ ezt sugározná felém: a látszat csal, az életnek nincs vége, akármilyen szürke, akárhogy esik, akármilyen történhet – a világban az igazi

rend a napfény, és néha meg is pillanthatunk valamit az igazi ragyogásából. Élttem már át máskor is hasonlót: Cserkésztabori téli reggelen, amikor kint ül a köd, és azt hiszed az egész napod el lesz rontva, vannak helyzetek, ahol az időjárás nemcsak szeszélyként befolyásolja a napot -, aztán hirtelen kitisztul az ég, és vidámmá válik minden. És nemcsak vidámmá, de frissé, tisztává és lehetőségekkel telivé.

Talán nem véletlen, hogy ilyen élményt csak azután lehet átélni, ha átélted előtte a rosszat, a kellemetlent, vagy azt, ami fáj.

Ezek a pillanatok ajándékok, melyek hosszú hetekig megőrzik aktualitásukat és örömeiket. Néha különösen is szükségünk lehet rá, lelünk felderíteni. Olyan ez, mint télen 100 %-os narancslével erősíteni az ellenálló képességünket.

Ilyenkor, egy-egy ilyen pillanat után tudom átélni és megérezni, mit is jelent, az az elvont dogmatikai gondolat, hogy Isten kinyilatkozta magát a természetben. És ilyenkor tudom megérteni azt is, hogyan lehet az, hogy őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ezek a pillanatok azért jelentenek igazán sokat, mert tapasztalást nyújtanak arról, amit – elismerve, vagy elfelejtve – életünk minden napján keresünk: nyomot Istenből. Olyasmit, amire később építhetünk.

Sokszor nem tudtam mit kezdeni az elképzeléssel, amikor Istent a legnagyobbak, a legszebbnek, minden fogalom abszolútumának nevezték. Holott, azt hiszem egy-egy ilyen szent pillanat átélése után, nyugodtan mondhatom, Isten van benne ebben a szépségben.

Ugyanígy megtalálom őt a körülöttem élő emberekben is. A legkisebben, aki vizet kapott tőlem, vagy ha nem vizet, hát egy százast az aluljáróban. Ahol a szeretet bujkál a kettőnk közötti viszonyban. És Isten, ahogy jelen volt a szépségben, jelen van a szeretetben is. maga a szeretet.

A történetnek persze még koránt sincs vége: Isten egészen személyessé válhat számunkra emberi formájában. Jézusban. Az úrvacsora testvéri közösségében, ahol Krisztus teste, az egyház ünnepli összetartozását.

A szürke és esős idő ettől persze még ugyanolyan marad, elrontott dolgainkat sem javítja meg senki helyettünk – mégis: egészen más mindez a szent pillanatok tanúságában..."

Buday Barna

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Egy kegyes kétbalkezes naplója

Nemrég jelent meg a Harmat kiadó gondozásában egy vékony könyvecske. Naplóregény. Találó műfaj, hiszen így még személyesebben szólít meg. A kíváncsi olvasó szemlélője lehet egy keresztény férfi mindennapjainak, apró-cseprő ügyeinek, családi gubancainak, gyülekezeti életének. A műfaj azért is találó, mivel nem csak elpalástolt kíváncsiságunkat elégíthetjük ki (nézz magadba olvasóm, izgalmas dolog más gondolataiba belekukkantani) hanem tükröt tart elénk. Szembesülhetünk saját gondolatainkkal is. A szerző sok humorral tárja elénk keresztény életünk hibáit, tükre néha inkább az elvarázsolt kastély tükreihez hasonlít. Görbének, gülü szeműnek látjuk magunkat, és nevetünk. Lehet, hogy azt gondoljuk, ez nem rólam szól, hiszen én nem az elszopogatott gumimacik számából állapítom meg a prédikáció hosszát. Másból. Főhősünk kegyes kétbalkezessége néha már-már abszurd, borzasztóan felnagyított s az író ezzel éri el célját. Úgy szembesülhetünk egy-két elpalástolt hibánkkal, hogy először kinevetjük azokat. A könyv ezért nem sértő, ezért segíthet jellemünk fejlődésében.

Erős Kinga

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

NAPRAFORGÓ

**"MIKOR AZTÁN VÉGRE HAZAÉRT,
Térdre esve bocsánatot kért.
Apja megcsókolta,
Újra befogadta őt."**

2000. novemberében Miskolcon közel 80 gyermek énekelte a Tékozló fiúról szóló példázat énekes változatát, melyből gondolatébresztésül álljon előttünk ez a néhány sor.

Több éve hagyomány, hogy a miskolci gyülekezet lelkipásztorai évente két alkalommal összefogják az egyházmegye területén élő evangélikus gyermekeket egy csendesnap keretében. Nemrég valaki megkérdezte: hogyan tudjuk elérni, hogy ennyi gyermek huzamosabb időt keresztül csendben van? A válaszom: sehoggy. Nem is akarjuk, hogy csendben legyenek. Ez a kifejezés, hogy csendesnap, annyit jelent: Isten jelenlétében lenni, Rá figyelni. Félre tenni az élet másfajta zaját, s belül, lélekben elcsendesedve tölteni egy napot. Hogy külsőleg mennyire nem voltunk csendben, mutatja, hogy az alkalmon Pö9tty bohóc szolgált közöttünk, aki megismertette Jézusnak a Tékozló fiúról szóló példázatát. Közben énekelünk, játszottunk, vetélkedtünk, rajzoltunk. Bízunk benne, hogy ez az alkalom segített, hogy Jézus a gyermekek szívébe megérkezzen. Talán innen hazaérve még mindig éneklük: Mikor aztán végre hazaért...

Sándor Frigyes

„Egyszer eljött hozzánk Pötyty bohóc. Nagyon jól éreztem magam ezen a napon. Izgalmas történetet, mondatot és feladatlapot is adott. Az udvaron játszottunk és fényképet is csináltak rólunk. Azután ebédeltünk és még Bohóc csokit is kaptunk.”

Sándor Anikó

"Először énekelünk, azután meghallgattunk egy szép történetet a tékozló fiúról. Erről kaptunk egy dalt is. Nekem ez nagyon tetszett és költöttem hozzá még egy versszakot... Ez a nap nagyon jól sikerült."

Gyuris Krisztina

Húsvétig nincs megállás!

Január harmadikán legtöbbször erre a gondolatra ébredtünk és ez - ha őszinték vagyunk - nem fakasztott széles mosolyt az arcunkon. A morcos fogmosás, kedvetlen reggeli után mégiscsak el kellett indulni a megszokott úton a megszokott hátizsákkal. Az első óra utáni szünetben már olyan volt minden, mintha nem is lett volna karácsonyi szünet. Túlságosan feldobottak és vidámak ugyan nem voltunk, de beletörődünk a valóságba: 3 kemény hónap következik, egészen húsvétig. Hol van az még! Mennyi szürke, ázós-fázós délután, mennyi gyomorszorító dolgozat, mennyi veszekedés a tesókkal, mosolyszünet a baráttal, barátnővel? Ilyenkor csak az élet szürke színű részletei jutnak eszünkbe, és úgy érezzük: semmi kedvünk az egészhez.

Egy parányi vigasznak szánom neked is, ami az év első munkanapjának borús reggelén eszembe jutott: Igen, húsvétig nincs megállás! De nem mi vagyunk a legszerencsétlenebbek emiatt. Volt valaki, akire ugyanez a gondolat nehezedett, csak hogy az Ő húsvétja nem háromhónapnyira, hanem 33 évnnyire volt. Az Ő húsvétja nem a tavasz felszabadult örömét kínálta ott a távolban, hanem mérhetetlen szenvedést, csúfolást, ostort, kereszthalált. Mégsem állt meg húsvétig, nem akart megállni, nem akart szünetet tartani, szabadságra menni az Atyának való engedelmesség elől. Mért nem akart? Mert szeretett téged, és nem akart megtántorodni, elbizonytalanodni, elkényelmesedni. Végig akarta vinni a rábízott feladatot: nem a több száz oldalas kötelező olvasmányt, 5-6 fejezetet a törli könyvből, hanem a világ megváltását, a bűnök büntetésének elszívését.

Vígasztal ez egy kicsit téged? Kérlek, hogy te se állj meg húsvétig! Nem arra gondolok, hogy ne maradj otthon, ha beteg vagy, hanem arra, hogy ne csak a jászol Jézuskájáról tudj. Ismerd meg a húsvét urát, aki feltámadása óta veled jár. Aki, mivel a lehető legnehezebbet elszívta, meg tud téged is erősíteni, sőt - bármilyen hihetetlen! - még meg is tud vidámítani, mert a „januári boldogság” kulcsa is nála van.

Gyöngyi néni

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

MM-INFO

IMÁDKOZZUNK!

- hogy az új évszázadban a misszió Urának engedelmes eszközei lehessünk
- hogy a rács mögé kerültek is megismerhessék a krisztusi szabadságot
- hogy a Missziói Magazin határon túli magyar testvéreink között is betölthesse küldetését
- hogy nyelvrokonainkhoz is utat találjunk az örömhírrrel
- hogy az éppen Ázsiából elindult evangélium áthathassa ezt a hatalmas földrészt (India, Kína, stb.)

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

CONTENTS

MM- Interview with Péter Cseke, Hungarian actor
Mission in the XXI. century – a book by professor János Pásztor
Mission in the congregations – pastor György Koczor
Church and media by Tamás Fabiny
Review from Transsylvania
Mission in the prisons – interview with pastor László Bizik
Column for young people and children

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

A MISSZIÓ EXPO célja, hogy Krisztus testének magyarországi tagjai találkozzanak a különböző területen munkálkodó misszionáriusokkal, megismertetve ezzel Isten mai tetteit Magyarországon és szerte a világon. Ez segítséget nyújthat abban, hogy az Egyház hogyan lehet még hatékonyabb a missziói parancs betöltésében, azaz miként válhatunk áldássá a világnak. Hisszük, hogy sokan bátorítást fognak kapni a bel-és külmisszióban való aktív részvételre.

A rendezvény helyszíne:

RHEMA Konferencia Központ, Budapest, VIII. Golgota út 3.

Info-telefon: 06-23-375975

E-mail: EXPO2001@elender.hu

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Missziói pályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói, Gyermek és Ifjúsági Bizottsága hasonlóan az elmúlt évhez, összevont pályázatot ír ki az evangélikus gyülekezetek és egyházmegyéik támogatására.

Pályázni lehet programok szervezésének, kiadványok megjelentetésének és eszközök beszerzésének a támogatására. A benyújtott pályázatokat a fent említett bizottságok delegált tagjai bírálják el.

A támogatottakat levélben értesítjük, valamint a támogatottak listája az Evangélikus Életben is megjelenik.

A pályázat összege: 3 millió forint

A pályázatok beérkezési határideje: 2000. február 28.

Pályázni csak hiánytalanul kitöltött hivatalos úrlapon lehet, amelyet az Ifjúsági Osztályon lehet kérni telefonon, vagy levélben: 1085 Budapest Üllői út 24.

06-1-4292037

A határidőn túl érkezett pályázatokat nem fogadjuk el.

Abban az esetben, ha a pályázó a kapott összegekről nem számol el a megadott határidőn belül, a következő évben nem pályázhat.

A pályázatot gyülekezeti pályamunka esetén a gyülekezeti elnökségnek, egyházmegyei pályamunka esetén az egyházmegyei elnökségnek kell aláírni.

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)

Missziói Magazin, az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata

* 6. évfolyam 1. szám *

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22

Telefon & fax: +36-1-4003057

e-mail: evmis@mail.matav.hu

* ISSN 1419-1563 *

felelős szerkesztő és kiadó: [Gáncs Péter](#)

szerkesztő: Kóháti Dorottya,

* **az MM Internet változata** olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu> az Elektronikus Könyvtárban [dr. Léránt István](#) szerkesztésben, illetve az Újdonságok alcím alatt *

[Vissza a tartalomjegyzékre](#)
